

Szám.

et mint
sónak
k-telep

n!

Géza

s szín-
ekötési
él évi
ezim :
Feren-

vekedő
jelenő
nek, a
foko-

rtékes
egybe-
telési-
vészi

frt

..

utal-
kiadó-
3. sz.

tala.

um-épület.

HUSVET. (Lásd a 178. lapon.)

XLVI. kötet, 12. szám. **Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. márczius 25-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

HUSVÉT.

(Képekkel a czimlapon, a 186. és 187. lapokon.)

*É*g és a föld tündökléssel,
Ragyogással van tele;
Ma derült fel a világra
Husvétnak szent ünnepe.

Mennybemenetel magasban,
A földön feltámadás; —
A lelkekben, a szivekben,
A fákban megújhodás.

A báránypás szent lobogó
Templom körül lengedez;
Zúg a harang hármásával,
A zsolozsma zengedez.

Az egyház kapuján ki s be
Omlik, hullámszik a nép —
S a szószék felől kihangzik
Az ünnepi szent beszéd.

Ám az ünnep másik napja
Szintén sugaras, vidám:
Tojás-játék és locsolás
Ilyenkor kezdődik ám.

Találkoznak, meg is állnak
Az utcán a gyerekek,
És közöttük a **türkölés**,
Vagy **pecézés** megered.

Sok himes, piros tojásnak
Hegye horpad, beszakad —
Hej, de ez nem szomorítja
A fiúkat, lányokat.

Hát még más nap!... bizony más nap
Lesz még csak a hadd elhadd!...
Akkor öntözik a fiúk
A sikító lányokat.

Már hogy amelyik sikoltós; —
Mert például Erzsike
Kedveskedő mosolygással
Néz a fiúk elibe.

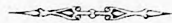
Jön Dezsőke s rózsavízzel
Finoman megöntözi;
Erzsike rá nagyot nevet
S kedvesen megköszöni.

Jön ezután Palkó vitéz,
Finom gavallér gyerek:
Mind rá önti Erzsikére —
Jó bőven locsolja meg.

Már szomszédék udvarában
Az öntözés zajjal jár —
Rikoltoznak Panka, Böske,
Telik-ürül a zsajtár.

Hé!... Mődjával, kis legények!
A tréfából baj lehet —
Egyik-másik kis lányból
Kömmen válik nagy beteg.

Isten ójja, Isten áldja
Mind akiket szeretünk —
Örömmel és boldogsággal
Járjon e szép ünnepünk!

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

PIROSKA megint nagy készséggel segített. Majdnem sirva fakadt, hogy látta, Dezső milyen sápadt és mennyire fáj a karja, mikor a kabát szűk ujjába bele tuszolja. De azért inkább gúnyosan mondá:

— Majd fog Magda néni csodálkozni, hogy miféle ünnepet ülök ma. Mert ez az ünneplő kabátom. A másik egészen tönkre ment.

Aztán olyan nyugodt arcczal, mint a kinek semmi baja; ment Piroskával az ebédlőbe reggelizni.

Máskor Piroška inkább még örült volna, Dezső pedig legalább is nem bánja, ha azt látják, amit most: hogy a doktor bácsi kivételkép itthon van a reggelinél. Azaz: Piroška eleinte most is örült, Dezső azonban zavarodottan állt meg az ajtónál és oda sugott Piroskának:

— Nagy baj, hogy épp ma van itthon...

— Miért?

— Mert megkivánja, hogy vizet töltsék neki, a hírlapokat messem föl... pedig nem bírom mozgatni a karomat... fel fog neki tűnni!

A doktor, hírlapja olvasásába elmerülve, nem vette észre a sugdosást. Piroška pedig rögtön feltalálta magát és azt sugta vissza:

— Ne félj no, talán segíthetünk. Te ülj az asztal végére, én meg a bácsi mellé ülök, mint ha véletlenül ülnénk így. Talán észre sem veszi.

Észrevette ugyan, de nem nagyon. Mikor a pohara után nyult és Piroška gyor-

san az üveghez kapott, hogy töltsön, a bácsi megszólalt:

— Ez nem a te dolgod...

— Ó, kedves bácsikám, engedje, hogy én töltsék... úgy szeretnék ilyen apróságokkal szolgálni bácsikámnak.

A doktor elmosolyodott kissé s nyájasan megsimogatta Piroskát.

— Jól van, kis lányom, szívesen fogadom.

S olvasott tovább, de nem sokáig, mert a kocsija elő állt, ismét távozott hazulról. Dezső föllélekzett.

— No, csak hogy ezen túl estem! Tudod Piroška: ahhoz képest, hogy leány vagy, elég ügyesen mentettél ki a zavarból. No, meg vagyok veled elégedve.

S olyan hálásan tekintett rá, hogy Piroška nem tudta: nevéssen-e vagy elérzékenyüljön. De egyikre sem maradt ideje, mert ott termett Magda néni.

— Dezső, remélem, a tegnapi vakáció után ma annál szorgalmasabban fogsz tanulni.

— Megpróbálom, nénikém. Ki sem megyek a házból egész nap.

Sietett is a szobájába s csakugyan nem látták aztán még az udvaron sem. Piroška persze jól tudta, mért nem akar Dezső senkivel sem találkozni; Magda néni azonban nagyon elcsodálkozott.

— Máskor fél óráig sincs maradása, olyan nyughatatlan portéka. Most pedig éppen szükségem volna rá. De a világért sem zavarom, ha egyszer rászánta magát a tanulásra.

— Nem végezhethém el én? kérdé Piroška.

— Nem tudom... talán el. Annak a szegény leéggett özvegy asszonynak szeret-

nék egy kis pénzt és egy kosárában holmi elemőzsiát küldeni.

— Ó, azt én szívesen elviszem.

— A kosár nem nagyon nehéz, az igaz; de megtalálod-e azt a szegény asszonyt? Még soha sem jártál ott a faluban.

— Majd kérdezősködöm. Bizonyosan oda igazít hozzá valaki.

— Persze. Igazad van.

Piroska tehát elindult a pénzeckével és kosárával. A falu nem volt messze s Piroskát hamar utba igazították a kárvallott szegény özvegy asszonyhoz, aki egyik szomszédja házában kapott hajlékot a maga és beteg gyermeke számára.

A szegény asszony persze nagy hálával és örömmel fogadta a kegyes adományt. Százszor is megköszönte a jó Magda néninek, aki küldte, és a szíves Piroskának, aki elhozta. Aztán így szólt:

— Elmegyek magam is, hogy megköszönjem. Még annak az áldott urfnak sem volt időm köszönetet mondani, oly gyorsan sietett el a bátor tette után.

Piroska nem igen értette.

— Kinek? Mit? kérdé.

— Bizony nem is igen tudom a nevét. Azt sem tudom, testvére-é a kisasszonykának vagy rokona; de ott lakik a doktor urnál.

— Dezső?

— Igen, igen, emlékszem, így nevezték.

— Hát mit csinált? kérdé Piroska izgatottan. Csak nem valami rosszat?

— Rosszat? Ugyan kisasszonykám! Rosszat! Hát nem tudja? Nem mondta el?

— Csak annyit tudok, hogy a karja nagyon össze égett.

— Ó Istenem! Még meg is szenvedté jó-ságáért az az áldott hős fiu!

— Jaj, mondja hát már, mi történt?

— Az történt, hogy mikor a házacsám kigyulladt, én nem voltam otthon. Beteg kis gyermekem pedig ott feküdt a szobában. Nem tudta senki, nem gondolt rá senki. Már jó részt beégett a padlás, mikor oda értem a tüzhöz. Be akartam rohanni gyermekemért, de az emberek nem eresztettek. Azt mondták, hogy már késő, már nem lehet bemenni. Oda égne az is, aki behatolna. Nem is merte senki megtenni; de egyszerre csak Dezső urfi, se szól, se hall: csak neki iramodik és berohan az égő házba. Elszörnyükdötünk mindnyájan. Azt hittük, vége. Sirtunk, jajgattunk. Egy pár percz mulva azonban megjelent az ajtóban, karjaiban az én beteg, ájult gyermekemmel. Az ereszről egész zsarátnok-zápor hullott, de ő keresztül rohant és szerencsésen kijutott. A kabátja, láttam, tüzet fogott. Többen oda siettek hozzá, elfojtották rajta a tüzet. Ő pedig csak azt mondta: »Nem nagy sor, van nekem más kabátom is.« Aztán sietve távozott, meg sem várva, hogy hálámat kifejezzem neki, neki, egyetlen gyermekem megmentőjének.

Piroska, mialatt a szegény özvegy ezt elbeszélte, szinte kipirult az örömtől és büszkeségtől. Hát ezt tette Dezső! És még csak nem is említette! Inkább engedte, hogy akár rosszat is gondoljanak róla. Milyen nemes, milyen bátor ez a sajátos makacs, garabonczás fiu! Piroska úgy érezte, hogy annyira szereti, mintha testvére volna.

A hálálkodó szegény asszony váltig csodálkozott rajta, hogy Dezső nem dicsekedett hős tétével.

— Már pedig én bizony elmegyek és megköszönöm, aztán a nagyasszonyomnak

is elmondom, akár hogy nem akarja is az ifiúr, hogy dicsérgessék. Mondja is el, kis-asszonykám, előre is a nénikéjének.

Azután még jó sort hálálkodott, mignem Piroska végre haza indult. Utközben kissé tusakodott magával, hogy most már kinek tegyen eleget: Dezsőnek-é, aki megtiltotta, hogy ne merjen semmit elárulni, vagy a hálálkodó szegény asszonyoknak, aki mindent elmondott.

— Mégis kötelességem, hogy elmondjam az izenetet és amit megtudtam. Ezt ugy sem Dezsőtől tudom. El is mondom. A néni ugy is rosszat gondol szegény Dezsőrül. Pedig milyen nemes, milyen bátor fiu! Az égett karjáról nem okvetetlenül szükséges szólnom. Ámbár talán jobb volna... hát ha nagy baja lesz? Hát ha elveszti a karját? Ó, az borzasztó volna! És én

okoznál, mert tudok róla és nem szólok... De igen is, szólok! Meglehet, hogy Dezső haragudni fog... de elviselem, megbékítem. Hanem azt nem veszem a lelkemre, hogy nagy baja legyen.

És így történt, hogy mikor déltájban Dezső azon törte a fejét, milyen kifogás-

sal maradjon el az ebédtől, ahol észrevennék a karja bénaságát, egyszerre csak, nagy bámulatára, benyitottak hozzá Piroska, Magda néni és a doktor bácsi.

Igenis, maga a doktor ur, aki talán esztendeje nem járt ebben a diák-szobában. Hogy mért jött, mindjárt meg is mondta.

— Dezső fiam, mutasd azt a karodat!

Tessék! Hát tudja!

Dezső gyilkos, megvető pillantást vetett Piroskára, mint ha azt mondta volna: »No hiszen csak leányra bizza az ember a titkát! Persze, hogy kifecsegi! Előre tudhattam volna!«

Aztán a doktorhoz fordulva, kissé zavarodottan mondá:

— Ó... kérem... csekélység az egész... nem is érdemes...

— No, csak vedd le a kabátodat, látni akarom.

— Igen... de az bajos... nem

birom a karomat, nem tudom magam lehúzni.

— Majd én lesegítem, szolt Piroska szolgálatkészen. Ne félj, vigyázok, hogy meg sértselek.

— Szép csekélység! mondá Magda néni.

A doktor lebontotta azt a lisztes-olajos kötést, melyet Piroska még az este nem is

HIVATLAN OSZTOZKODÓ. (Lásd a 188. lapon.)

éppen nagyon ügyetlenül kötött a Dezső karjára. A doktor néhány perczig figyelmesen vizsgálta az égett kart, aztán így szólt:

— Gonoszul fájhat. Ugy-e?

— Fáj egy kicsit, felelé Dezső, de ugyan csak össze szoritotta a fogait.

— Szerencséd, hogy ez a kis leány inkább hallgatott szerető szívére, mint a te daczos intésedre. Ha nem szól idején, nagy bajod eshetett volna.

Aztán Magda néni és Piroska segédkezése mellett gondosan bekötözte a sérült kart és megadta az utasítást, mit kell tenni. Csak mikor már elkészült, akkor szólt újra:

— Most még azt szeretném tudni, miért titkolóztál?

— Azt hittem, nem nagy a baj. Nem akartam, hogy tudják, beszéljenek róla.

— Miért nem?

— Mert... mert... hát... csak!

— Az igazat mondd, fiam, szólt a doktor komolyan, de szeliden. Tudod, soha sem haragszom meg, ha őszintén beszélsz.

Dezső szemeiben ismét fölillant az a szilaj, daczos tűz.

— Hát meg is mondom. Attól tartottam, hogy majd rosszallani fogják, amit tettem, hogy bementem az égő házba, mely rám szakadhatott volna, és aztán meg akarták volna velem fogadtatni, hogy nem teszek többé ilyet. Én pedig ezt nem fogadom meg!

A doktor pár pillanatig szinte elgondolkozva nézett a fiura; aztán nyugodtan mondá:

— Tévedsz, fiam. Amit tettél, az derék tett volt; az pusztá véletlenség, hogy derék tett volt. Vakmerő szilajsággal épp úgy rohannál bele hibás cselekedetbe is. Nem gondolkozol helyesen, ha azt hiszed, hogy

nem kell megfogadnod, amire mi tapasztalt öregek intünk. Egy-egy véletlen derék tett még nem tesz derék emberré; és ha mindig csak azt cselekednél, amit magad akarsz, tapasztalatlanságod, hirtelenkedésed csak szerencsétlenné tenne. No de most szenvedsz. Csöndesen, nyugodtan fogsz lenni vagy egy hétig, nem zaklatlak intő szavakkal. Ha pontosan megteszed, amit rendelék, nem lesz a karodnak semmi baja.

Ezzel a doktor kiment s menetközben fejét rázva, halkán szólt maga-magához:

— Igaza volt az anyjának... apja fia... egészen az apja fia!

(Folytatása következik.)

A MEGVÉDETT ERNYŐ

vagy

A HŰSÉG IS BAJJAL JÁR.

— A »Kis Lap« 33-dik színes műmelléklete. —

HGENIS, bajjal, sokszor nagy bajjal jár a hűség. Én mondom ezt: én, Snuczi, aki ma reggel még büszke és elégedett voltam, akit gazdám mint a legokosabb, leghűségesebb tagját dicsért az egész pudlinemzetségnek és aki most búbánatban szomorkodom, mert gazdám haragszik, megvet és ha szól, legföljebb azt mondja:

— Haszontalan ostoba eb!

Ó! És miért? Mert hűségesen megvédelmeztem, amit rám bízott. Hát igazság ez?

Gyönyörű tavaszi idő volt. Gazdám így szólt: — Gyere Snuczi! Megyünk sétálni.

Természetesen nagy örömmel követtem. Magam is szeretek sétálni, kivált mikor épp most olyan szépen ki vagyok csinositva. Csak tegnapelőtt nyirtak meg és dicsekedés nélkül mondhatom, mindenki megbámul.

— Ez a Snuczi, ha fekete nem volna, igazán oroszlán számba mehetne.

Mondom, kísértáltunk. Amint a sétaterre érünk, a gazdám hirlapot vett elő a zsebéből és olvasni kezdett. De az ernyő alkalmatlan volt a kezében.

— Fogd, Snuczi, hozd utánam. Vigyázz, le ne tedd, össze ne rázd!

Szivesen tettem. Sőt büszke is voltam rá, hogy rám bízta. Egy ideig szépen sétáltunk ilyképen, de egyszerre csak ott terem mellettem Kuncsor. Hiszen ismeritek, ugy-e? Ott lakik a szomszédban, amikor lakik; mert igazában örökké csavarog. Rossz hírű atyafi, én szóba sem szoktam vele állni. Most sem akartam. De ő élembe került.

— Mi van a szádban Snuczi? Mutasd!

Rámordultam, hogy semmi köze hozzá: ez a gazdám portékája, uri ernyő, csupa tiszta selyem.

— Unalmas lehet sokáig szájbán tartani, mondá Kuncsor. Majd én viszem egy darabon, add ide!

No, már most szóljon, a ki igazságos, mit tehettem volna? Oda adjam? Amilyenek ismerem a semmiházit, menten elfutott volna vele s én utól nem érem, mert futni ugy tud, mint az agár. Tehát rámordultam újra:

— Ezt ugyan nem viszed. Takarodjál!

— De bizony viszem!

És gonoszul belé kap a fogával. Én persze nem eresztettem a rám bízott jószágot. Már hogy eresztettem volna, mikor rám volt bízva? Huzakodtunk, de én nem tágitottam, nem én! Egy tapodtat sem birt Kuncsor elhuzni a helyemből. Inkább ő bukott tizszer is hátra, mikor egy-egy darab selyem kiszakadt és a fogai közt maradt. De csak újra belé kapott a semmiházi!

Egyszerre azt érzem, hogy az orromra csöppen valami. Egy esőcsepp. No, nem baj. Hanem a gazdám orrára is csöppent. Az sem lett volna nagy baj. De a kalapján is nagyot koppantak az esőcseppek. A fényes köcsöghalpap pedig ezt nem szereti.

— Snuczi, add ide az ernyőt! szolt gazdám s megfordult.

Erre az ármányos Kuncsor futásnak eredt. Gazdám pedig nagy haraggal rivallt rám:

— Ejnye haszontalan jószág! Hát mit műveltél az ernyővel, he? Hiszen rongygyá van tépve!

Igaz volt, magam is láttam már most. De hát tehettem én róla? Hiszen én hűségesen védtem! Csak hogy gazdám nem akarta ezt belátni s mérgesen kiáltá:

— Takarodjál haza, te haszontalan! Így tönkre tenni az ujdonat uj selyem ernyőmet! De minek is bízam rá! Tudhattam volna, hogy ő is csak olyan ostoba állat, mint a többi.

Ide jutottam! Én, a tudós, okos, hűséges szép Snuczi! Én csak olyan ostoba és haszontalan állat, mint a többi! Én!

O, ó! Megszakad a szívem! Megöl a szégyen és a bánat!

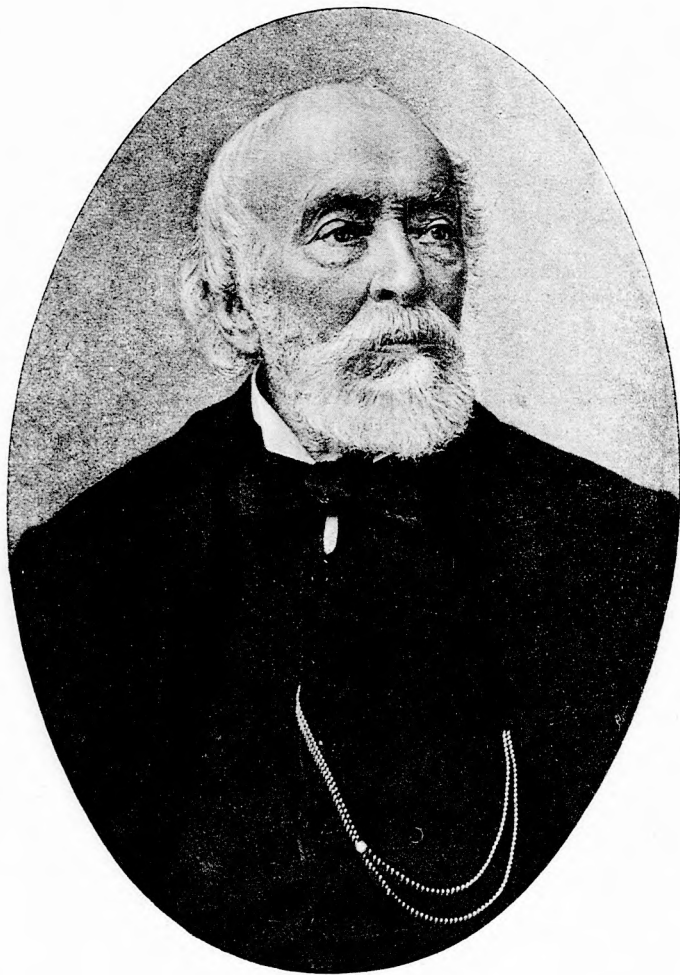
Ugy-e, most már elhiszitek, hogy a hűség is bajjal jár!

ARANY KALÁSZOK.

Az őszintén szerető szív készséggel vállal magára bajt, szenvedést, ha ezzel megóvhatja a bajtól, szenvedéstől azt, akit szeret. És az ilyen szenvedést nem viseli oly nehezen, mint azt, ha látja szenvedni, akit szeret, de nem segíthet rajta. Aki pedig nem így érez, annak csak a nyelvén van a szeretet, de nem lakik igazán a szívében.

*

»Ne ítélj a külső látszat után, mert az sokszor csal«, — int a régi bölcs példaszó. S nagyon igaz. Mert a csillogó külső gyakran üres fejet, üres szívet takar. Amde az is téved, aki tudománya, derék volta érzetében megvet minden kellemes külsőséget. Az ilyen ember még csak »fél« ember, mert nyers modorral, elhanyagolt külsővel sokszor még elriasztja, de meg is sérti embertársait. Teljes becsülést és szeretetet az viv ki, aki képzett elmével, nemes szível nyájas, előzékeny modort, gondos, kellemes külső megjelenést egyesít. Erre törekszik mindenki, aki igazán mivelte ember számba akar vétetni.

KOSSUTH LAJOS.

KOSSUTH LAJOS.

GYÁSZLOBOGÓ leng a székes fővárosban szerte a házakon, és leng a gyászlobogó széles e hazában mindenütt, ahol magyar sziv dobog.

Gyászt és szomorúságot hirdet. Gyászol és szomorkodik az egész ország, az egész magyar nemzet, mert elvesztette egy nagy fiát, aki lángelméjével, honszerelmével hosszú időn át mint fényes csillag ragyogott a magyar nép egén!

Látjátok a gyász jeleit ti is, kis olvasóim és kérditek: kiért, miért e gyász, e nagy szomorúság? És halljátok a bus választ:

Meghalt Kossuth Lajos!

Ismeritek ezt a nevet?

Igenis, jól ismeritek, sokszor hallottátok. És fogjátok még hallani sokszor, mindig, napjaitok végeig. Bevésítetek szívetekbe és áhitattal, szent kegyelettel fogjátok mindig kimondani, emlékét áldani, mint a magyar haza, a magyar nemzet egyik legnagyobb fiának emlékét.

Ki volt *Kossuth Lajos*?

Ha nagy, vastag könyvet írnék, abban is csak nehezen tudnám elmondani. Kérdezzétek meg jó szüléteket, tanítótokat, kik egy-egy csöndes órában hosszan, sokat elbeszélhetnek. És el fogják mondani, hogy *Kossuth Lajos* olyan férfiú volt, kinek kora ifjúságától fogva szeretett magyar népének szabadsága, dicsősége, jóléte volt vezérlő gondolata. A legnagyobb szónok, a legragyogóbb tollu író, kinek hirt bejárta az egész művelt világot, nekünk magyar nemzetnek szerevezve hirt és dicsőséget.

A szabadságért, jólétért, míveltségért, melyet ma mi élvezünk, küzdött és szenvedett ő vagy fél évszázaddal ezelőtt. S mikor bekövetkezett a magyar nemzet nagy szabadság-harcza, ő volt az ország kormányzója, a dicső küzdelemnek vezetője.

És lett aztán belőle bujdosó, és hosszú évtizedek multán késő agg korában, 92 éves korban messze idegen földön hunyta le örökre szemeit. És mindvégig csak egy gondolat vezérelte: »Áldás magyar nemzetemre!«

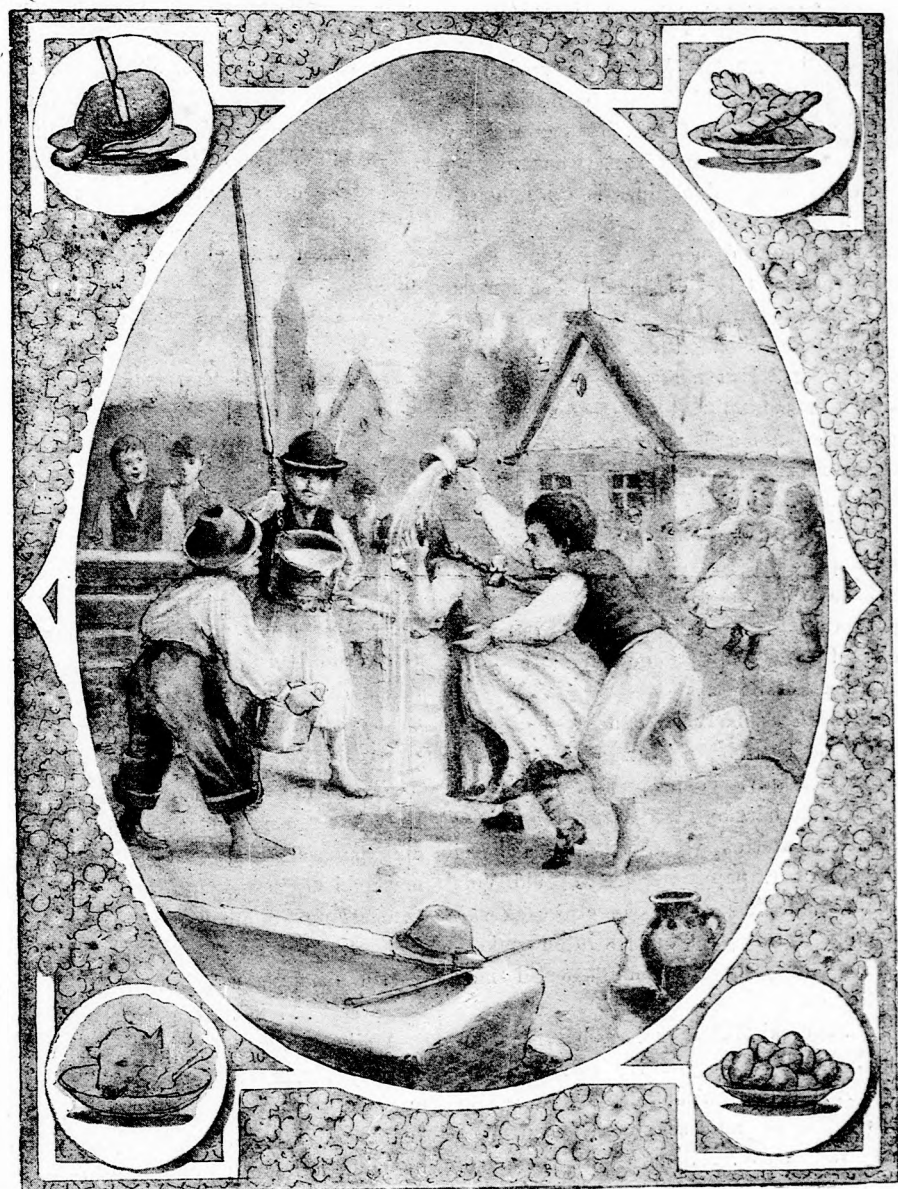
Kis fiaim, kis lányaim! Kicsinyek vagytok még, nem tudhatjátok mind azt fölérni zsenge ésszel, amit *Kossuth Lajos* nagyot véghez vitt. De a nevét véssétek mélyen a szívetekbe, és mint a magyar hazánk egyik legnagyobb, legdicsőbb fiára, úgy gondoljatok rá mindenkor e hó fohászszal:

Áldás emlékére!

F. b.

HUSVÉT. (Lásd a 178. lapon.)

HUSVÉT. (Lásd a 178. lapon.)

HIVATLAN OSZTOZKODÓ.

(Képpel a 181. lapon.)

RVENDEZŐ, kaczagó képpel tipegett a kis Lenke haza felé. Bódi bácsiéknál volt, hát persze, hogy csak vigan térhetett haza. Olyan kedves jó bácsi talán nincs is több heted-hét vármegyében még hétköznap sem. No, vasárnap meg éppen nem, Husvét szent ünnepén meg teljes és tökéletes bizonyossággal nincs párja.

Lenke legjobban tudta ezt. Hogy ne tudta volna? Hát nem jött-e el Bódi bácsi Husvét másodnapján, hogy megöntözte? És mikor Lenke megfenyegette, hogy majd ő is megöntözi holnap a bácsit, nem mondta-e olyan kedves, biztató fenyegetéssel:

— No csak próbáld! Majd meglátod, mit kapsz!

Biz' ettől a kis Lenke éppen úgy ijedt meg, mintha a kis cziczát azzal ijesztgetnék: »Ide nem merj jönni, mert itt pompás tejeskét kapsz!«

Természetes, hogy bátran és elszántan nyitott be Bódi bácsiékhoz és egy kis üvegcséből szagos vízzel ugyancsak végig locsolta Bódi bácsinak azt a torzonborz ősz szakálát. Nevettek, vigan voltak s a bácsi aztán egy czifra papiros dobozt vett elő. Volt abban mindenféle csábitó, ingerlő czukorka s legfölül tarka piros tojás, szintén czukorból, úgy hogy héjastul, mindenestül meg lehetett enni.

— Fogd, kicsikém, szolt a bácsi jóságosan. Ne edd meg egyszerre, mert megártana. Adj belőle másnak is. Csak ezt a piros tojást ne add senkinek másnak, ez neked van szánva. Mikor rá unsz, megeszed.

Igy aztán hogy ne tipegett volna a kis Lenke vigan haza felé? De csak addig tar-

tott a vidámsága, amig Ödönnel, a testvérbátyjával találkozott.

— Bódi bácsitól jösz? Mit kaptál? Mutasd!

— Majd otthon megosztozunk. Nagyon jó!

— Most adj belőle, most mindjárt!

— Majd kiválogatjuk, ki mit kapjon.

— Ej, mit várjunk vele! Itt is osztozkodhatunk.

És ekkor már el is kapta Lenkétől a dobozkát.

— Ezt a szép tojásukat én veszem el! mondá.

— Nem, nem! Épp csak ezt nem! Az az enyém marad.

— Van már neked ilyenféle otthon elég. Ez az enyém.

— Nem adom! Bódi bácsi is mondta, hogy ezt ne adjam senkinek, ez csak nekem van szánva. Add vissza... ezt nem adhatom neked.

— Már pedig nekem adod, mert nekem is nagyon tetszik. És nehogy panaszkodni merj, drága hugocskám, mert különben ahány bábud van, valamennyinek levágom az orrát!

Ekképen a kis Lenke búsan érkezett haza a vigan folyt öntözködésből. És még csak panaszkodni sem mert. Az a hatalmaskodó Ödön még megteszi, amivel fenyegetőzik; de különben is azzal váltak el:

— No, hát úgy-e, nekem adod?

Lenke nagyot sohajtott.

— Hát... hát igen... neked adom!

Amilyen busan ért haza a kis Lenke, épp oly vigan sétált odább Ödön a zsákmányával. Tudta ő, mit akar vele. Dicsekedni, kényeskedni akart a pajtásai előtt, ha majd a husvétii öntözésről fognak beszélgetni. Csakhamar találkozott Lajossal és mutatta neki.

— Látod? Ez aztán szép, ugy-e? Te nem kaptál ilyet.

— Igazán szép. Kitől kaptad?

— Szeretnéd tudni, ugy-e? Csak hogy most még nem mondom meg. Majd máskor valamikor.

Ekkor a háta mögött megszólalt egy vastag hang:

— Pedig én is szeretném, ha most mindjárt megmondanád. Ez a piros czukor-tojás nagyon gyanusan ismerős előttem.

Ödön ijedten fordult hátra s nagyon kellemetlen meglepetésére Bódi bácsival állt szemben. És annak a Bódi bácsinak olyan kiállhatatlan szurós a tekintete, meg aztán olyan kerekén tud kérdezni, parancsolni!

— No' s, halljuk, ki adta? Felelj!

Ödön a feje bubjáig vörösödött el és nem tudott hamarjában felelni. Mert latolgatni kezdte, mondhatja-e azt, hogy a kis Lenke adta, mikor voltakép erővel vette el tőle. De mégis, volt ám annyi esze, azt mondatni vele, hogy neki adja. Tehát igen is mondhatja.

— Hát... ha már meg kell mondanom... hát a Lenke hugocskám adta.

— Igazán? Nagyon csodálom, mert ezt épp csak neki szántam és csak a többire mondtam, hogy adjon belőle másnak is. Ez nagyon furcsa. Mondd el csak, hogyan és miképen történt az, hogy neked adta? De jól vigyázz, igazat beszélj, mert épp hozzatok megyek és tőle is számon kérem, hogy merte másnak adni, amit neki aján-dékoztam?

Most már végkép meg volt Ödön bará-

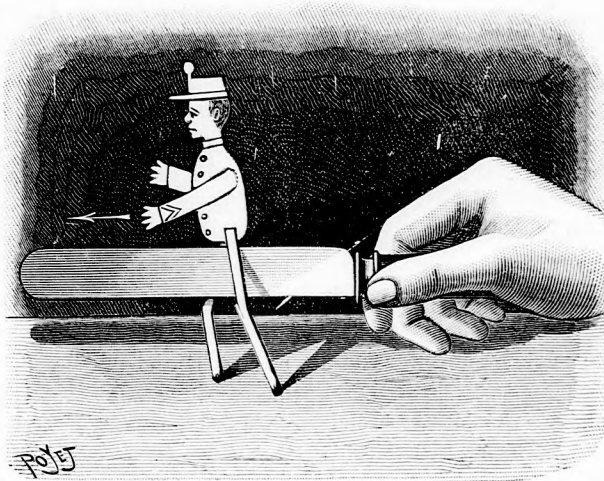
tunk akadva. Világos, hogy itt semmi fufang sem segít. És legalább az a Lajos ne állana itt, aki előtt hetykékedett! Ez mindent elbeszél a többi pajtasoknak. Csuffá teszik!

— Nos, beszélj szaporán! parancsolá Bódi bácsi.

Persze, ha az olyan könnyű volna! Ötölt-

hatolt Ödön, próbálta úgy magyarázni, hogy csak tréfált, de végre mégis csak kiderült az igazság. Lajos nagy kacagással távozott, Bódi bácsi pedig kivette Ödön kezéből a gyönyörű czukor-tojást és így szólt:

— Mindjárt sejtettem. Vissza viszem a kedves kicsikének, mert az övé. És keményen megtiltom neki, hogy a többi jó édes-ségből se merjen neked csak egy darabkát is adni. Nem érdemled, hogy osztozzék ve-

A LOVAGLÓ GYUJTÓ-SZÁLAK. (Lásd a 193. lapon.)

led. Mamátok majd vigyáz, hogy kívánságom teljesüljön.

Teljesült is. Ödön urfi nagyokat nyelt, mikor látta, hogy a kis Lenke milyen jóízűen csemegéztet, de neki nem ad semmit, hanem így szól:

— Tudod, Odönkém, én szívesen megosztanám veled; de nem szabad.

Társai napokig ingerkedtek vele, mutassa meg azt a csodaszép piros tojást, melyet Husvétkor kapott. Össze vezett minden pajtásával s két hétig nem játszhatt velök, míg nem lassanként kibékültek. De meg is fogadta, hogy erőszakkal, fenyegetéssel soha sem fog többé hivatlanul osztozkodni abban, ami a másé.

A HUSVÉTI PIROS TOJÁS

vagy

ELEMÉR JUTALMA.

— Beszélyke. —

LEMÉR büszkén lengett egy iv papirost, míg Béla, arcát kezeibe temetve, busan ült az asztalnál.

— Most már késő a bánkódás! szólalt meg Elemér gúnyosan. Előbb kellett volna erre gondolnod. Hanem persze, kellemesebb oda künn szaladgálni, játszani ugy-e? — mint azokat az unalmaskönyveket bujni. Meg is van most a jeles eredmény! Ugyan szép bizonyítványt hoztál haza! Lám, nekem tiszta egyesem van! Tudom, én kapom meg az ajándékot, melyet Emil bácsi husvétii pirostojásul annak ígért, aki a legérdemesebb lesz majd rá. No, ugy gondolom, én meg is érdemlem! mondá önhitten. Nincs az egész osztályban senkinek ilyen bizonyítványa, még Ferinek sem! De te, no te ugyan szégyenben maradtál!

— Ó ne gúnyolj, Elemér, szölt Béla szomorúan. Hányszor kértelek és nem segítettél!

— Hahaha! Ez nagyszerű! kacagott Elemér. Még bizony én vagyok az oka, hogy rossz osztályzatot kaptál! Mintha az én kötelességem volna, hogy a te feladataidat elkészítem!

Azt ugyan nem is tette soha. Ugyes, eszes fiú volt Elemér, könnyen tanult, csak játék volt neki a lecke; de ha Béla valami nehezebb feladattal nem tudott megbirkózni, egy világért sem segített volna neki.

Érezte Béla, hogy Elemér szívtelen és szeretetlen, de nagy szomorúságában most felelni sem tudott neki, csak a szemei teltek meg könnyekkel.

— Pityereghetsz már! szölt Elemér. Már késő!

Az ajtó ekkor megnyílt és egy körülbelül hét éves leányka lépett be, Erzsike, mindnyájok kedvence.

— Te csúnya Elemér, szölt haragosan; megint bántod szegény Bélát! Ne sirj, Bélácskám! mondá s megölelte — hiszen apácska, mamácska megbocsátottak, nem haragusznak. Aztán hátra van még egy harmad év! Tudom, az év végén jó osztályzatod lesz. No, ne sirj! Jöjj velem, megmutatom az új képes-könyvemet; tudod, melyet a múlt héten kaptam apácskától. Még nem is láttad, pedig olyan szép!

Béla könyezve csököltta meg a kedves leánykát és eltávozott vele.

Elemér egyedül maradt.

— Valjon mit fogok Emil bácsitól kapni? töprengett magában. Mi lesz a piros tojásban? Talán egy szép óra? Tudja a bácsi, hogy arra régen vágyom. No, megtudom nem sokára, mára ígérte a jutalmat. Bizo-

nyosan délben fogja ide adni, ma nálunk ebédel.

Csakugyan, mikor délben együtt voltak mindnyájan, Emil bácsi egy csomagot vett elő. Nem lehetett igazi piros tojás, mert nagyon is nagy volt. Tehát nem is óra. Annak sem kell akkora tok. De ez csak fokozta Elemér kíváncsiságát.

Emil bácsi pedig így szólt:

— Megigértem, hogy Husvétra valami szép ajándékot kap tőlem, aki legjobban megérdemli. Az ajándék itt van, s aki kapja, meg is érdemli, mert jószívű, engedelmes, szorgalmas volt mindig, azon kívül kedves, szerény magaviseletével is tökéletesen rászolgált a jutalomra.

Elemér szinte belé pirult a nagy dicséretbe, ámbár valami olyasfélét érzett, mint ha nem egészen illenek ő rá.

Emil bácsi kibontotta a csomagot.

— Ime, Erzsikém, ez a tied! szólt.

Elemér elhalványult. Hogyan? Erzsike! Erre nem számított. Azt hitte, hogy csak kettejük: közte és Béla közt lehet a választás.

Erzsike nagyot kiáltott és a feje bübjáig pirult el váratlan örömben.

Mi volt a csomagban?

Gyönyörű szép hajás baba. Tudott sirni s tudta mondani, hogy: Ma-ma — Pa-pa!

— Az enyém! Édes aranyos Emil bácsi! kiáltott Erzsike a nyakába ugorva. Jaj de gyönyörű!

Mindenki mosolyogva nézte a kedves leányka örömét, csak Elemér hebegett zavartan:

— De... Emil bácsi... hát én... a bizonyítványom... hiszen tiszta egyesem volt...

— És azt hiszed, hogy ez elég? szólt Emil bácsi komolyan. Azt hiszed, elég a tudásod, ha nincs szíved, hogy tehetsége-

det mások javára is fordítsd; ha nem tudsz a mások bajában jószíviuen résztvenni? Azt hiszed: elég, ha önhittén dicsekszel érdemmeddel, ami tulajdonképen nem is érdem, hanem Isten adománya?

Elemér zavartan sütötte le szemeit s Emil bácsi leolvasta arczáról, hogy belátja hibáját. Kissé szelidebben folytatá tehát:

— Nem, Elemér barátom, az nem elég! Te nem érdemelsz jutalmat, nem is fogsz érdemelni mindaddig, míg csúf hibádat le nem győzted.

Elemér okos volt; átlátta, mekkorát vétett s őszintén megfogadta a bácsinak, hogy intése nem fog kárba veszni. S én bízom benne, hogy Emil bácsi még érdemesnek fogja találni a jutalomra.

TAVASZI HURCZOLKODÁS.

(Képpel a 192. lapon.)

— OHÓ, ohó! szólt boszusan a vén Holló. Miféle lárma ez itt a mi csendes erdőnkben?

— Az ám, az ám, zsémbelt Holló néni. Csak nem jöttek már meg azok a csavargó vándormadár atyáncfiai?

— De biz' itt vagyunk, megjöttünk, szólalt meg egy fityfity kis Pinty urfi. Hogy van, kedves Holló bácsi? Hogy méltóztattak a télen át mulatni? Nagy hideg volt, ugy-e? Bizony, én még most sem merem levetni a felöltőmet, pedig ahol teletem, mindig csak nyári kabátban jártam.

— Hát maradtál volna ott!

— Jaj, nem addig van az, kedves Holló bácsi. Szép ott is, de még is szebb itthon. Már én csak magyar Pinty maradok. Mondja csak, kedves Holló néni, nem tud itt közelben kiadó lakást? Nem szeretném még messzebb czipelni ezt a két nehéz uti táskát.

— De tudok nagyon jó lakást ennek az erdőnek a túlsó szélén. Csak ott keresd, mentül messzebb, majd megleled.

Pinty urfi nem röppent el, hanem pajkosan kaczagott.

— Már csak előbb itt nézek szét. Bizonyosan találkozom

egyik-másik tavalyi szomszédossal. Azok is a régi kedves helyecskéjüket fogják fölkeresni.

— Ó, ó! busult és boszankodott Holló bácsi. Vége a nyugalmas életünknek. Mind vissza tér ez a sok fecsegő, nyughatatlan apró jószág. Lesz majd zengés, csiripelés! Fölveszik az egész erdőt! Bele siketülünk!

— Leg is jobb lesz, ha elbuvunk valami félre eső oduba, sóhajtott Holló néni. Ni, jönnek, jönnek, mind megjönnek!

Csakugyan, egyre jobban népesült az erdő. Egy kis dalos pár épp az érdemes Holló pár feje fölött pakolta ki a kofferjét.

— Jaj, kedves uram, szólt a kis madár asszonyka, a fészkecskénk egy kicsit össze nyomódott... nagyon tele tömtük a ládát.

— Sebaj, lelkem. Majd kijavitjuk. Ráérünk.

— Bizony rá! bűgött a fejük fölött egy pár vadgalamb. Talán korán is jöttünk. Még lombtalan a fa, hűvös a lég, harapni való sem lesz elég.

— Csipp, csipp! Az sem baj! hangzott jobbról is, balról is az ágakról. Valamicske majd csak akad, míg a tavasz jól kifakad.

— Ugy van, fűtyült a rigó. Inkább itthon a mi szép magyar erdőkben szükkölködünk egy kicsit.

— Majd elnótázzuk az időt, szólt egy vidám tengelicze.

— Ha ráérünk. Most első az építkezés, fészkek-rakás. Ni, amott jön Gólya ur is. Nem sokára együtt leszünk mind, akik tavaly itt fészkeltek boldogan.

— S újra boldogok leszünk. Szép erdőknek nem vágják ki, ad jó lakást mindnyájunknak, tehát vígan gyujtsunk rá arra a kedves nótára, hogy:

Messze jártam, máshol is volt jó dolgom,
De a szívem csak azt mondja: jobb otthon.

A LOVAGLÓ GYUJTÓ-SZÁLAK.

(Képpel a 189. lapon.)

Ez a kis mutatvány, melyet a rajzon látunk, első tekintetre csak holmi játéknak tűnik föl. Csakugyan az is; játék

még pedig eléggé mulatságos, és annak, aki nem ismerte, meglepő; de a játék mellett még egy kis okulást is nyújt, ha magyarázatát megtudjuk.

Végy két közönséges gyujtó-szálat és azon a végen, ahol nem kénesek, faragd az egyiket hegyesre, a másikat pedig hasítsd be kissé. A meghegyezett szálat aztán csiptesd bele a hasítottba, úgy hogy ék-alakot (Δ) formáljanak. Most végy elő éles kést, tedd rá az élére az éket és nyujtsd oda valakinek azzal a felszólítással, hogy a kést tartsa egészen egyenesen és mozdulatlanul az asztal fölött, olykép, hogy a két gyujtó-szálnak a fejes vége éppen csak érintse az asztalt, de ne nyugodjék rajta. Lebegjen is, de még hozzá is érjen az asztalhoz.

A megszólitott megteszi és hogy a keze meg ne mozdulhasson, az ujjait rátámasztja az asztalra; a kés tehát csakugyan mozdulatlanul lebeg vízszintes helyzetében.

De nem mozdulatlan ám az össze rótt két gyujtó-szál! Csakhamar megmozdulnak, ugrándozni kezdenek és aprócska szökdeceléssel végig lovagolnak a kés élén, mignem a végére érnek és ott lepottyannak. Az pedig, aki a kést tartja, bátran mondhatja, hogy ő egy csöppecskét sem mozgatta a kést.

El is hiheted. De a kés azért, bár láthatatlanul, mégis rezgett. Mert az ember, bármennyire akarja, tökéletes mozdulatlanságban nem bírja a kezét tartani. Már a vérkeringés, az ér mozgása is megrezgetteti, csak hogy azt látni nem lehet. A kéz rezgése pedig átszármaszik a késre, s erről a könnyűcske két gyujtó-szála. Ezek aztán megmozdulnak és végig lovagolnak a kés élén.

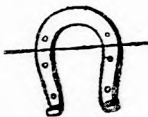
A mutatványt tetszősebbé tehetjük azzal, hogy igen könnyű papirosból kicsike alakot vágunk ki, de csak fejet, törzset és kezeket. Ezeket oda ragasztjuk a gyujtó-szálak hegyébe és így egy kis figura fog a kés élén végig lovagolni.

KÉT VAGAS, HAT SZELET.

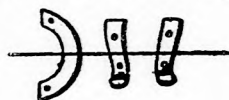
PAPIROSBÓL vágj ki patkó vagy kifli alakú darabot. De ha éppen kedved tartja, használhatsz egy darab zsinórt is, vagy pedig könnyen metélhető vesszőt, vagy akár szalma-szálat is. Ezeket is patkó alakba hajtod.

Ollót vagy kést véve elő, oda nyujtod a patkót valakinek, aki nem ismeri a fogást és felszólítod, hogy *kétszer* — de csak *kétszer* ám! — vágjon a patkóba és ez mégis *hat* darabra legyen fölszelve.

Azt hiszem, sokan nem fogják megtalálni a nyitját. Pedig nagyon könnyű. Ime:

Az első vágással leszeded a patkó félkörű felső részét s a két szára ekkép leválván, már három darab lesz a patkóból.

A három darabot egymás mellé fekteted és rájok helyezve a kést, a második vágással egyszerre mind a hármat ketté vágod középen. S megvan a hat szelet.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 10-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

E R D Ö
R E D Ö
E R Ö D
D Ö R E

Helyesen fejtették meg: Josipovich Dora és Kálmán, Faludy Mariska, ifj. Tormay Béla, Pyber Margit és Béla, Trotzer Margit, Hegyessy Gyula, Belcsák Erzsike, Bothmer Ervin, Czeke Miklós és Pali, Brózik Fella, Grubits Zorka (kinek az írása? *F. b.*), Zurányi Gusztáv Weiss,

Aranka és Jóska, Fleischer Tihamér, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), ifj. Farkas Ödön, Radisics Elemér, Mérey Agosta, Merkly József, Posner Oli (hátha megnyírnád a papirosod szélét? Nem nagy munka s a rendnek és tisztességnek szolgáltál vele. *F. b.*), Mandel Mihály, Gruber Henrik és Jenő, Bathó Mariska, Fischer Berta, Koritschóner Iván, Moesz Izabella és Ilonka, Markó Árpád, Strasser Julcsa és Henrik, Vermes Ervin, Verner Ilona, Bokrossy Mariska és Jenő, Vizslovsky Irmicza és Katicza, Riesz Kornél, Kürschner Manó, György Ella és Szerénke, Rosenberg Antal, Feldbauer Valéria, Fleischmann Rózsa, Pecz Irénke, Heller Karola, Kenessey Paula és Iza, Robitsek Nusi, Kund Margit, Frankl Pepi és Friczi, Hoffmann Etelka, Mayer Emil, Radó Ágnes, Földváry Feri, Hamza Ella, Takáts Klémi, Hámos Antal, Márton Gabriella, Stephaich Ilona, Bolyó Pálma és Károly, Beniczky István, Tomcsányi Edith, Márfy Gizike, Pruzsinszky József, Berzsenyi Mariska, ifj. Kossaczky Oszkár, Nékám István, Küszler Csilla, Nóra és Elly, Engel Jenő, Vécsei Ferencz, Reichmann Pál, Lichtschein Márton, Dósa Ilona, Kremzír Edith és Ernő, Goldfinger Frida, Spéczián Gyula (kinek az írása? *F. b.*), Grünwald Ilona, Petőcz Gizi és Laczi, Katona Anikó, Szentpétery Gyula, Pásztor-Bódogh Ibolyka, Schlesinger Ella és Malvina, Reitzner Lujza és Margit, Braun Emil, Oesterreicher Magda és Miczi, Mezey Gizuska és Pistike, Zakár Margit, Ilon és Lajos, ifj. Brachfeld Sándor, Laban Antal, Májeresik Annuska, Friedjung Olga és Pista, Miklós Berta, Zoltán és Géza, Varga testvérek, Stern Andor, Schwarz Bandi, Loránt Ella, Diamant Rózika, Szabó Isti, Bottka Jenő, Przybilla Jenő, Sonnenfeld Frigyes, Jacobi Viktor, Kulin Rózsika és Imre, Hegedűs Viktor (vonalon írj, amíg nem tudsz egyenes sort vetni! *F. b.*), Holczer László, Boross Pali, Michalik Ilonka, Reichard Bella és Mórincz (elég a *cz*, nem szükséges elejébe még *t* is. *F. b.*), Némegy Ella, (részben), Schwarz Klára, Laendler testvérek, Herzfeld Paula, Tobisch Ili és Irénke, Kövér Gyula, Richon Emma, Schlésinger Janka, Balogh Iván, Ungár Béla, Bethle (?) Jolán (talán *Bethlen?* *F. b.*), Bartal Aurél, Verédy Ius, Feldmann Gyula, Géber Janka, Fischer Malvine, Valdmann Berta, Rieser Juliska, Frim Lina, Stern Irma, Deutsch Mariska, Fogarassy István, Freyler Edithke, Lakenbacher Andor és Pista, Neumann testvérek, Pietsch Lajoska, Lux Géza, Pfeiffer Verona és Juliska, Berger Edith és Henrik, Lusztyig Pista, Gottfried Róza, Kölber Annika, Kronovits Mór, Havasy Lajos, Szeniczey Katicza, Velencezi Tiborka, Schönberger Béla, Herczeg Iduska, Singer Vilma és Ottó, Molnár Emil, Miklós Jolán, Höbaus-Felix Ilonka, Wéber Della, Justh Ödön, Degenfeld Ilka, Kristóf és Miklós, Ádámffy Ilona és Elek, Taubner Margit, Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Pollák

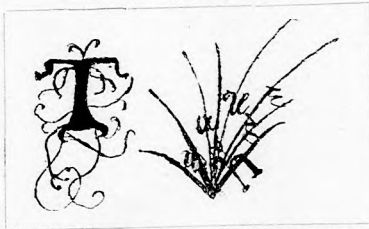
Karolina, Hegedüs Márta, Dorgó Mariska, ifj. Bauer Antal, Bárkány Margit, Gonda Lajos, Boemelburg Konrád, Kék Sarolta, Weiss Annus, ifj. Gaál Gyula, Hoffmann Sarolta, Christian Rudi, Gyémánt Ilona, Hajnik Ilonka és Imre, Denk Gusztáv, Kaczvinszky Józsi, Gyurkovich Dódi, Bachruch Albert, Páskesz Czili és Bella, Könyöki Ella, Pruzsinszky Anguszt, Nagy Giza, Strausz Jenő, Gruby Paula és Lajos, Havass Imre, Kaiser Rózika, Harkányi Sándor, Rodakowski Andrzej, ifj. Kelepecz József (saját írásod? ezt kívánám látni! *F. b.*), Schmidt László, Horváth Valéria, Stermeczky Lajos, Szelke Hajnalka és Józsi, Füzesséry Elza, Somossy József, Micsinay Margit, Pauer Árpád és Béla, Gesztessy Laci, Kristófy Erzsébet és Andor, Baumgarten Józsa, Guckler Rozália, Boda Margitka, Hollaender József és Béla, Hollaki Leo, Posch Rudolf, Stauber Erzsébet és Margit, Herczog Gizzi, Meikovics Rudolf, Lesenyi Ferencz, Szőgyény Gábor, Szemők Katicza és Maricza, Kiss Béla, Holicza Ilona, Gyárfás Elemér, Bohn Margitka, Lázár Pirokska, Körössy Feri, Ditrichstein Viktor, Springer Stefike, Wohl Gyula, Pösztör Izabella, Steiner Mariska és Gyula, Móser Margit, Koller Edithke, Schwarz Magda és Béla, Ürmösi Margitka, ifj. Kubinyi György, Poppovits Lyubicza, Dudás György, Kabdebó György, Percezel Margitka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Dósa Ilona*, *Maros-Vásárhelyt*, kinek a jutalomkönyvet (*»Kis szindarabok«*, gyermekelőadások számára összegegyűjtötte *Forgó bácsi*) a kiadó-hivatal megküldte.

A *»Kis Lap«* XLVI. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Ungár Béla, Gonda Lajos, Hoffmann Sarolta, Förster Ottó és Otcoska Jenő, Boemelburg Konrád, Rodakowski Andrzej.

KÉP-REJTVÉNY.

— Földrajzi. —

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Greguss Ágost meséi.

Az ifjúság számára írt elmés és tanulságos kötet, csinos kiállításban.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szent Husvét ünnepének alkalmából is annyian üdvözöltök szíves kívánságaitokkal, hogy külön-külön meg nem köszönhetvén újabb jeleit a ti hűséges ragaszkodástoknak, viszonzásul csak annyit: hogy fényesen ragyogjon fölöttetek az ünnepi nap s mindenik sugárzála külön-külön áldás legyen rajtatok.

F. b.

Bottka Benő. Buzgószagod dícséretes. De hát ne feledd, hogy aki budapesti, az a megfejtéssel mégis csak korábban járhat mint te, aki vidéken lakol. De hát a megfejtők *elsője* nem is az, aki első állított be az ő megfejtésével, hanem az, aki a megfejtők neveinek sokaságából kerül ki elsőnek. — **O. bácsi.** A másodikhoz tán rajzocskákat készíttetnék. Az elsőt kérjük kis lányhoz alkalmazni. — **Havass Imre.** Az egyik megjelent. — **Blumenstock Elek.** Az első üzenet neked is szól. — **Toldi Pirokska.** Lám: te itt, Livia amott, s mégis találkoztok a *»Kis Lap«*-ban. Így keresnek ki azokat, akik egymástól távol estek, egy közösen látható pontot: leginkább egy csillagot, mely barátságosan mosolyog mindnyájukra. Soraid kedvesen estek. — **Virányi Laci.** Nem úgy van az, kis öcsém, hogy: »ha kitaláltam, tessék nekem elküldeni a mesés-könyvet.« A megfejtők nevei előbb mind a Forgó bácsi kucsmájába kerülnek s ezek közül egy nevet húz ki a *»Kis Lap«* egyik szedő-inasa, a Pista gyerek. Ha ez a név a *tied* lesz, akkor azután *tied* a mesés könyv is. — **Müller testv.** A megelőző nektek is szól. Pályázatot nem sokára írok ki megint. — **Farkas Pál.** Amit most küldöttél, a csibe is kikaparja. — **Boemelburg Konrád.** Ha beküldted, azaz ha megkaptam: nagyon természetes, hogy a te neved is ott lesz. — **Laendler testv.** Amit ígérhetek, az, hogy elolvasom. Sőt, ha arra való, közlöm is. — **Imrédy testv.** Csak hogy épültetek rajta! Én is épültem a Kálmán szép írásán. — **Christian Rudi.** Sokan küldték be, de már egyszer megjelent. — **Debreczi (nyilván Debreczeni) Margit.** A szerénység tiltja, hogy a magam arcképét közöljem a *»Kis Lap«*-ban. — **Barra Olga.** Szíves részvéted igen jólesett. Köszönöm. — **Szilassy Málka.** Lám, aki hű, az csak vissza tér a maga régi jó barátjához. Hogy már most jobb ízűen olvassátok a *»Kis Lap«*-ot, ennek csak annál inkább örvendek. — **Stephaich Ilonka.** Növekedő érdeklődéssel növekedni fog szereteted is a *»Kis Lap«* iránt. — **Strausz Jenő.** Mindenek előtt: Forgó bácsi sohasem haragszik azért, akár ir. akár nem ir neki valamely kis olvasója. Mert írni jogod és nem kötelesség, mint ezt több ízben ki is jelen-

tettem már. Egy kedves, hű kis hívemnek a közöledésért még akkor sem bírnék megharagudni, ha különben mérges természetű volnék. — **Ádámffy testv.** Ám küldjétek be. Ha megütik a mértéket, meg is jelennek. — **Reményi testv.** A szép eredmény dicséretetekre válik. — **Ungár Béla.** Hosszas betegségem ideje alatt legbiztosabban gyógyító orvosságom az a részvét volt, mely, mint a te meleg soraidból is, annyi felől irányodott felém. Köszönöm neked is, amért oly igazán fejeztél ki hozzám való hűséges érzelmeidet. — **Jorka Salvator.** Váljék lelki gyarapodásodra mind az, ami szépet a »Kis Lap«-ban olvastál s még olvasni fogsz. Figyelmeztetek a »Kis Lap« szerkesztői részének legvégében olvasható jelentésre. — **Ehrlich Károly.** A politikában szereplő férfiak kivételkép tarthatnak a »Kis Lap« keretébe. De azért a dolgot jól megcsináltad. Valami egyébbel próbálkozzál. — **Bellovits Margitka.** Érdeklődéssel olvastam soraidat. — **Magyar Lenke.** Besoroztam. — **Sonnenfeld Frigyes.** Hiszen lehet,

hogyan valamikor közölhető is telik tőled; egyelőre azonban csak a te asztalfiókod számára írogasd a versikéidet. — **Weisz testv.** A találós kérdések-ből nagyobb csomókat küldjétek, hogy válogathassak benne. A magyarok nem Mohács, hanem Munkács mellett pihentek meg. — **Gáyer Gyula.** Annak a nagy névnek hagyjunk békét e válságos pillanatokban. Szíves kérdésre örvendő igennel válaszolhatok. — **Májericsik Annuska.** Köszönettel vettem s már át is adtam. Kérdésedre a kiadó-hivatal fog felelni. — **Rezutek testv.** Láttam hát! — **Stermeczky Lajos.** A rejtvényedet meg nem ítélnem, mivel megfejtést nem adtál mellette. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

 folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az évnegyed alkalmából csak kevés szóval kívánjuk a magyar gyermek-irodalom barátainak figyelmét e legrégebb és legkedveltebb magyar gyermek-újságra felhívni. A rendkívüli gyarapodás, melynek a „KIS LAP“ a folyó év kezdetével is örvendhetett, kezessége a folytonos sikernek a jövőben is. A nagy érdeklődés, mellyel „A doktor ur növendékei“ című, most

folyó elbeszélés már is találkozok; a növekedő tetszés, mellyel minden két hétben megjelenő **színes műmellékleteink** részesülnek, a következő számoknál, hiszszük, csak még fokozódni fog. Folytatjuk az érdekes mutatványokra utmutatást adó **Bűvészet** rova-

tot, s közlünk minden számban értékes **jutalomkönyv** kisorsolásával egybekötött rejtvényeket, kisebb elbeszéléseket, meséket, ismertető cikkeket **művészi rajzok** kíséretében.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legzélszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület).

A „KIS LAP“
s szerkesztősége és kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.